

Forfatter: Thoresen, Anna Magdalene

Titel: BREV TIL: Bøgh, Nicolai Seidelin ; Bøgh, Anna Regitze Theodora Henriette FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1882-04-12)

Citation: Thoresen, Anna Magdalene: "BREV TIL: Bøgh, Nicolai Seidelin ; Bøgh, Anna Regitze Theodora Henriette FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1882-04-12)", i *Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901*, Gyldendalske Boghandel, s. 223. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001830099-000-shoot-L0018300990000084.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Vardø, d. 12. Apr. 1882.

Til Theodora og Nicolaj Bøgh.

Kære unge Venner! Nu lyser Solen og forgylder Fjæld og Sø med saa varm en Glød, at man troer at være midt inde i Sommerens Hjærte; men det er dog langt fra saa. Midt i dette dejlige Solskin kan i et Minut hele Himmelen ligesom tillukkes, idet et pludseligt Vindkast rejser sig — man veed ikke om paa Havet eller paa Landet — og hvirvler Sneen op i Luften, river Bølgeskummet af Søen, og, inden man har samlet sig paa Hvad der foregaaer, staaer Himmel og Jord i et uigennemskueligt Raak, og et Billede af den yderste ørkenagtige Vinter omgiver s. 224 En paa alle Kanter. Forglemt er Solen, Vaarens Anelser ere omskiftede til Forudfølelsen af en evig Vinter, og ned synke Haabets Vinger — utroligt, om de nogensinde skulde kunne løfte sig igen! Men et Kvarter efter kan Himlen meget vel overstraale den hele Egn med et ligesaa ubrydeligt Løfte om en evig Sommer. Det er i en anden Form Aprilmaanens lunefulde Spil; nede hos Jer vexler sagtens Solskinnet med Regn; men det kan alligevel ikke give Stemningen det totale Omslag som her. For mig er det et haabløst Nej eller et trøstfuldt Ja paa mine ængstelige Spørgsmaal: „Har dette tærende Savn i mit Hjærte dødet hele Livet for mig, eller kan det endnu fylde mig med Lyst og Kraft til et Virke?“ Thi det er ikke Nok, at i min Sjæl staaer Haabet til Gud og Kærligheden til ham urokkelig fast; dette kan ogsaa vise hen paa Resignationens Vej, og den kender jeg ikke — forstaaer den ikke. For mig er Livet en Villie. Ingen Hindring saa stor, at den ikke med Gud i Hjærtet og Fasthed i Aanden kan overstiges — selv ikke de frygteligste af alle: dem, vor egen Natur rejser! Enten Villiens Liv eller Døden! Se, paa dette Punkt kan jeg fælde brændende Taarer, og jeg seer hen paa den Tid, der nu nærmer sig med stærke Skridt, da jeg paa en Maade skal krybe ud af dette mit sorgfulde Vinterhi og atter gaa ind i Verdenslivet, det, som svulmer af de mange Kræfter, hvoraf nogle idetmindste ere Sygdomme — til Døden. Jeg er ikke skabt til at sidde stille og se til, og, da jeg fra min inderste Overbevisning føler en ligesaa stor Trang s. 225 til at anfælde den ene Side som den anden, vil Tavshed ofte blive min sværeste Prøvelse. Men, naar jeg herfra seer ud paa Livet, da er det, jeg har den vexlende Fornæmmelse af at kunne og ikke kunne være med i det, og da er det, Solen varsler Sommer og Sneraaket den evige Vinter.

Naar jeg stundum taler lidt kraftigt med mig selv — jeg mener: i saadanne Stunder, hvor det endnu staaer for mig som en Mulighed at kunne tage aktiv Del i Livet — da siger jeg: „Vær forberedt paa Alt, og forsøg at overvinde det Onde med det Gode!“ Det er min gamle Moders Valgsprog; men min Faders var: „Gaa paa!“, og jeg ligner mere min Fader end min Moder. Nu, i Guds Navn, lad komme Hvad der vil — det ske ham til Ære, om det aldrig vil kunne ske mig til Gavn! Men Hvad jeg under Alt, til hver Tid, glæder mig over, det er at vinde Tilslutning af Mennesker, som tro paa mig. Det er ingen Sag at tro paa dem, hvis Ævne det blev at gaa den snorlige Vej; men over for dem, som fik en Mangfoldighed af blandede Styringskræfter indlagt i Blodet, der gælder det at skelne ret og ikke tage det Uvæsentlige for det Væsentlige. Det kan man ikke uden Syner. Der gives Mennesker med Syner, eller rettere: med Divinationsgave, disse ere mine Folk; thi de kunne blive mine Venner.

— Idag lød endelig Trolddomsordet: „Fisken er der!“